

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr. 363 din 22.06.2022

Dosar nr: 68/ 2021

Petiția nr: 862/02.02.2021

Petent:

Reclamat: Direcția Generală de Poliție a Municipiului București

Obiect: petentul se consideră discriminat la locul de muncă deoarece nu i-a fost avizată favorabil solicitarea de mutare în cadrul Inspectoratului de Poliție Județean Olt.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentei

1.

Numele, domiciliul, reședința sau sediul părților reclamate

2. Direcția Generală de Poliție a Municipiului București cu sediul în București, Sector 3, Calea Victoriei nr. 19

II. Procedura de citare a părților

3. În temeiul art. 20, alin. 4 din OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4. Prin adresa nr. 862/19.03.2021 a fost citat petentul iar prin adresa nr. 2201/19.03.2021 a fost citată partea reclamată, părțile fiind invitate la ședința de audieri din data de 12.04.2021 (filele 12-13 la dosar).

5. La ședința de audieri din data de 12.04.2021, părțile au fost prezente personal și prin reprezentant. Partea reclamată a depus un punct de vedere care a fost înmănat personal petentului, cu semnătură de primire.

6. Petentul a depus concluzii scrise prin adresa înregistrată cu nr. 3459/16.05.2022.

7. Nu s-au mai depus alte note/concluzii scrise la dosar.

8. Procedură legal îndeplinită.

III. Susținerile părților conform obiectului dosarului

Susținerile petentului

9. Petentul sesizează Consiliul cu privire la o posibilă faptă de discriminare.

10. În fapt, petentul arată următoarele:

10.1 Acesta este încadrat în Ministerul Afacerilor Interne din data de 01.08.2010 și din data de 01.12.2017, ca urmare a promovării concursului de trecere în corpul ofițerilor, își desfășoară activitatea în cadrul Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, Poliția Sectorului 4, Secția 14 Poliție - Biroul Investigații Criminale.

10.2 Din data de 16.12.2019, petentul a fost delegat, pe o perioadă de un an, până la data de 15.12.2020 inclusiv, în cadrul Poliției Sectorului 4 - Biroul Control Intern și după terminarea perioadei de probă (un an de la data numirii) acesta a solicitat, în repetate rânduri, mutarea în cadrul IPJ - Olt, *pentru fiecare solicitare obținând aprobarea conducerii IPJ- Olt.*

10.3 Petentul precizează că, în urma trecerii în corpul ofițerilor, nu a fost instituită o perioadă obligatorie minimă de a rămâne încadrat pe postul ocupat prin promovarea concursului.

10.4 Se arată că urmare a solicitărilor de mutare depuse, i s-a comunicat faptul că aceste solicitări nu au fost avizate favorabil din cauza *deficitului de personal și a situației operative complexe, de la la nivelul structurii unde este încadrat, respectiv, Secția 14 Poliție - Biroul Investigații Criminale.*

10.5 Totodată, petentul menționează faptul că în perioada ian. 2018 - prezent, conducerea Direcției Generale de Poliție a Municipiului București a aprobat mutarea a trei ofițeri de poliție din cadrul Secției 14 Poliție, în cazul acestora nemaisubzistând motivele invocate în cazul lui, deși toți activează în cadrul aceleiași subunități, respectiv Biroul de Investigații Criminale al Secției 14 Poliție. Se arată că în perioada de referință, în situații similare, conducerea DGPMB a avizat favorabil mutarea mai multor ofițeri de poliție din cadrul DGPMB și, de asemenea, DGPMB a încadrat ofițeri de poliție, prin mutări la cerere, sau în interesul serviciului și absolvenți ai Academiei de Poliție, astfel că motivarea avizării negative a solicitărilor acestuia este nejustificată, discriminatorie și subiectivă, în condițiile în care altor ofițeri de poliție, le-au fost avizate favorabil solicitările de mutare.

10.6 De asemenea, petentul arată că în condițiile în care DGPMB a încadrat ofițeri de poliție, prin mutări la cerere, sau în interesul serviciului și absolvenți ai Academiei de Poliție, se poate observa caracterul repetitiv al avizării negative a solicitărilor lui, în legislația incidentă, respectiv art. 27¹⁹, din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului, și Anexa nr. 7 - Secțiunea I a Ordinului MAI nr. 140/2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale Ministerului Afacerilor Interne, nefiind prevăzute criteriile pe baza cărora solicitările de mutare să poată fi aprobate sau nu.

11. În concluzie, petentul consideră că a fost supus unui tratament discriminatoriu și solicită să se efectueze cercetări în urma cărora să se constate dacă situația lui este discriminatorie în raport cu cea a ofițerilor menționați, precum și în raport cu a altor ofițeri din cadrul DGPMB - cărora li s-au aprobat cererile de mutare, precum și luarea măsurilor corespunzătoare.

12. În susținerea plângerii sale, petentul a depus la dosar următoarele documente: petiția din data de 13.03.2020 adresată MAI și adresele de răspuns ale acestei instituții.

13. Petentul a depus la dosar concluzii scrise în care arată următoarele:

13.1 În perioada 01.01.2019 - prezent, directorul general al DGPMB a aprobat mutarea la cerere a 4 ofițeri de poliție din cadrul Secției 14 Poliție în cadrul altor subunității/structuri ale părții reclamate deși aceasta avea un deficit mare de personal și o situație operativă complexă iar motivele invocate în cazul solicitărilor lui de mutare au fost în aceleași condiții în care s-a aprobat mutarea la cerere a ofițerilor în cadrul unor structuri ale pârâtei, unde deficitul nu este deloc mare. Astfel, rezultă că refuzul recurent al pârâtei de a aproba mutarea petentului, la cerere sau în interesul serviciului, este nejustificat în condițiile în care altor ofițeri le-a fost aprobată mutarea, nelegal și discriminatoriu deoarece niciun criteriu legal sau alte norme nu împiedică mutarea acestuia. De asemenea, deși în aceeași perioadă pârâta avea un deficit mare de personal și o situație operativă complexă, aceasta a aprobat mutarea în interesul serviciului, în cadrul altor unități de poliție, a 4 ofițeri de poliție.

13.2 În continuarea expunerii, petentul arată că are cunoștință despre toți colegii cărora le-a fost aprobată mutarea din cadrul Secției 14 Poliție și indiferent dacă mutarea a fost făcută în interesul serviciului sau la cerere, în cadrul altor unități de poliție sau în cadrul altor structuri din cadrul părții reclamate, rezultatul final a fost același în cadrul Secției 14 Poliție, respectiv: în perioada 01.01.2019 - prezent au fost mutați 8 ofițeri de poliție, cu aprobarea șefului, în cazul lor nefiind luat în calcul deficitul de personal sau situația operativă complexă, refuzul recurent al pârâtei de a aproba mutarea, la cerere sau în interesul serviciului, fiind nejustificat în cazul petentului, în condițiile în care altor ofițeri le-a fost aprobată mutarea.

14. Petentul arată că după cum reiese din textul de lege, respectiv Legea nr. 360/2002 și Ordinul MAI nr. 140/2016, în ambele cazuri, atât în cazul mutării în interesul serviciului, cât și în cazul mutării la cerere, mutarea se poate realiza doar cu acordul șefului unității în care polițistul este încadrat, precum și al șefului unității în care urmează să se mute, putându-se observa că în ambele cazuri, deși procedura este diferită, rezultatul final este același, respectiv mutarea polițistului, dar în ambele cazuri, doar cu acordul șefului unității în care este încadrat, precum și al șefului unității în care polițistul urmează să se mute, singura diferență fiind aceea că în cazul mutării în interesul serviciului este necesar și acordul polițistului care urmează a fi mutat.

Mutarea unui polițist se poate realiza cu acordul șefului unității în care polițistul este încadrat, precum și cu acordul șefului unității în care polițistul urmează a se muta, dar fără a fi prevăzute alte criterii legale obligatorii pe care polițistul trebuie să le îndeplinească pentru a putea solicita mutarea, eventuale motive în baza cărora polițistul poate solicita mutarea sau în baza cărora solicitarea de mutare să poată fi avizată favorabil/nefavorabil, astfel încât petentul consideră că DGPMB nu poate refuza la nesfârșit aprobarea mutării lui motivând deficitul de personal și situația operativă complexă de la nivelul structurii unde acesta este încadrat, în condițiile în care, în perioada 01.01.2019 - prezent, DGPMB a aprobat mutarea din cadrul Secției 14 Poliție - Biroul Investigații Criminale, a 8 ofițeri de poliție, care, de asemenea, au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare.

15. Se arată că în perioada 01.01.2019 - prezent, petentul a solicitat, conform prevederilor legale, în repetate rânduri, mutarea în cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului Olt, înaintând în acest sens mai multe rapoarte prin care a solicitat mutarea din cadrul DGPMB - Poliția Sectorului 4, Secția 14 Poliție, pentru flecare solicitare obținând aprobarea conducerii Inspectoratului de Poliție al Județului Olt, însă toate

solicitările lui au fost avizate nefavorabil de către conducerea DGPMB, în baza aceluiași motive, ceea ce, în accepțiunea petentului, interpretarea normei ar însemna că angajatorul, în mod discreționar, ar putea refuza, în orice moment, în mod repetat, la nesfârșit și neîntemeiat, mutarea lui.

16. Petentul arată că prin comunicarea din data de 10.05.2021, partea reclamată i-a confirmat că are posibilitatea de a formula o solicitare de mutare în momentul când acesta consideră oportun, iar cererea va fi analizată la nivelul conducerii DGPMB, petentul solicitând mutarea în interesul serviciului sau la cerere de aproximativ 15 ori în 4 ani, în aceeași perioadă fiind aprobată mutarea a 8 ofițeri de poliție, fără a conduce la o perturbare semnificativă a bunului mers al instituției sau la o dezorganizare a activităților desfășurate de aceasta.

17. În concluzie, petentul arată că motivele invocate de partea reclamată, respectiv deficitul de personal și situația operativă complexă îi afectează dreptul de a-și alege locul de muncă, solicitarea lui de mutare fiind o chestiune cu implicații directe asupra vieții lui personale, apreciind că, în situația în care petiția ar fi respinsă ca nefondată, modificarea în viitor a raporturilor lui de serviciu ar putea fi condiționată din nou de aceleași motive neîntemeiate, subiective și discriminatorii invocate de partea reclamată, aspect ce i-ar îngreuna libertatea de a-și alege locul de muncă.

18. În susținerea argumentelor sale, petentul a depus la dosar următoarele documente constituite ca probă la dosar: adresele de corespondență cu partea reclamată și răspunsul primit de la aceasta, cererea înaintată părții reclamate și adresa de răspuns emisă de aceasta.

Susținerile părții reclamate

19. În punctul de vedere depus la dosar, partea reclamată arată următoarele:

20.1 Cu privire la excepții, partea reclamată invocă excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, pentru următoarele considerente:

- în speța de față, petentul nu sesizează săvârșirea vreunei fapte discriminatorii, ci contestă actele administrative prin care i s-a refuzat mutarea din cadrul Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, sens în care instanța de judecată este instituția competentă să soluționeze cauza potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ

- petentul a formulat o cerere de chemare în judecată înregistrată la Tribunalul București sub nr. 869/3/2021 având ca obiect obligarea instituției la aprobarea rapoartelor de mutare din cadrul DGPMB, aspectele sesizate prin petiție intrând în sfera contenciosului administrativ, competență care excede atribuțiilor CNCD.

Excepția de necompetență a fost ridicată de partea reclamată și în ședința de audieri din data de 12.04.2021.

20.2 Pe fondul cauzei, partea reclamată arată că petentul solicită constatarea și sancționarea DGPMB pentru discriminarea acestuia cu privire la solicitările de mutare din cadrul instituției deși nu aduce niciun argument referitor la dreptul pretins încălcat. Conform art.27^A19 din Legea nr.360/2002 privind Statutul polițistului se prevede că "polițistul poate fi mutat în aceeași unitate sau într-o altă unitate din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, din aceeași localitate sau din altă localitate, cu acordul șefului unității

în care este încadrat, precum și al șefului unității în care urmează să se mute, în următoarele situații:

- în interesul serviciului;
- la cererea polițistului."

20.3 Se arată că sintagma 'poate' semnifică o normă dispozitivă și nu imperativă și, prin urmare, mutarea unui polițist este o posibilitate și nu o obligativitate, atât în situația mutării în interesul serviciului cât și în cea a mutării la cererea polițistului. Partea reclamată precizează în acest sens că, prin reglementarea menționată, în sensul folosirii normei dispozitive în raport cu mutarea polițistului, legiuitorul creează un echilibru just între polițist și instituția în care este încadrat, cele două subiecte de drept nefiind favorizate sau dezavantajate unul în raport cu celălalt, acest echilibru fiind în strânsă legătură atât cu interesul instituției cât și cu interesul polițistului.

Astfel, există cele două situații:

- în cazul *mutării la cerere a polițistului*, interesul acestuia este de a se muta într-o altă structură sau unitate, din variate motive ca de exemplu: o funcție mai bună, evoluția profesională, o creștere salarială însă legiuitorul, prin folosirea normei dispozitive, nu omite nici interesul instituției în care este încadrat polițistul în a evalua oportunitatea aprobării mutării acestuia în raport cu volumul de muncă, numărul de cadre, experiența profesională a acestora, în general și a polițistului în cauză, în particular etc.;

- în cazul mutării în interesul serviciului a polițistului, interesul instituției ierarhic superioare instituțiilor sau structurilor implicate, este de a-l muta într-o altă instituție sau structură, din diferite motive ca de exemplu: lipsa cadrelor în instituția unde urmează să fie mutat, volumul mare de muncă, îmbunătățirea activității în acea instituție sau structură etc. însă legiuitorul, prin folosirea sintagmei "numai cu acordul scris al polițistului" nu omite nici interesul polițistului în cauză care are posibilitatea legală de a nu-și da acordul în acest sens atunci când ar considera că mutarea respectivă nu ar fi oportună în acel moment al carierei sale.

20.4 Partea reclamată arată că potrivit art. 18 din Anexa 7 a Ordinului MAI nr. 140/2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale Ministerului Afacerilor Interne, expresia "solicită acordul șefului unității cedente", semnifică o normă imperativă, șeful unității cesionare având obligația legală de a proceda în acest mod, din aceste aspecte rezultând, fără echivoc, faptul că mutarea la cerere a unui polițist nu se efectuează "de plano", fiind necesar atât acordul șefului unității cesionare cât și acordul șefului unității cedente, aceste aspecte relevând faptul că o instituție publică nu poate da curs oricărei cereri de mutare pe care o formulează un angajat al acesteia, în orice moment, pentru a nu se ajunge la o perturbare semnificativă a bunului mers al instituției respective sau la o dezorganizare a activităților desfășurate de acea instituție.

20.5 Partea reclamată consideră că, pentru gestionarea activității fiecărei subunități în funcție de specificul acesteia, conducătorul acesteia este responsabil de gestiunea fluxului de personal de așa natură încât persoanele care beneficiază de pe urma acestui flux să nu fie afectate iar, petentul în calitate de funcționar public cu statut special, trebuie să respecte prevederile Legii nr. 360/2002. Astfel, se poate observa că solicitările de mutare ale petentului nu au fost avizate favorabil deoarece Poliția Sectorului 4 și Secția 14 Poliție se confruntă cu un deficit însemnat de polițiști

21. De asemenea, partea reclamată sesizează că nu există un criteriu de discriminare prevăzut la art. 2 alin. (1) ori, condiția criteriului ca motiv determinant trebuie interpretată în sensul existenței ca circumstanță concretizată, materializată și care constituie cauza actului sau faptului discriminatoriu, și care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării.

22. În ceea ce privește lezarea unui anumit drept al petentului, partea reclamată consideră că nu se poate afirma acest lucru întrucât mutarea unui polițist reprezintă o posibilitate nu un drept și conform art.27^A19 din Legea nr.360/2002 privind Statutul polițistului se poate observa că mutarea unui polițist este o posibilitate și nu o obligativitate, atât în situația mutării în interesul serviciului cât și în cea a mutării la cererea polițistului.

23. În concluzie, partea reclamată solicită să se constate că situația descrisă nu întrunește elementele constitutive ale faptei de discriminare, potrivit OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare și solicită respingerea petiției ca neîntemeiată.

IV. Motivele de fapt și de drept

Cadrul legal aplicabil. Drept național și internațional aplicabil/ jurisprudență

Prevederile legislative relevante în prezenta cauză sunt următoarele:

- Constituția României
- OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare: art. 2 al. 1
- legislație specială, legislație internațională etc.

Principiile de analiză

Curtea Constituțională a statuat în mod constat că „*principiul egalității implică un tratament egal pentru toți cetățenii aflați în situații egale*”.

Totodată, Curtea Constituțională a reținut că „*principiul egalității consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție nu presupune uniformitate, așa încât, dacă:*

- la **situații egale** trebuie să corespundă un **tratament egal**,
- la **situații diferite**, **tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Egalitatea părților nu exclude, ci chiar implică un tratament juridic diferențiat**”.

Suntem în prezența unei posibile **discriminări directe**:

- o persoană este tratată în mod nefavorabil;
- prin comparație cu modul în care au fost sau ar fi tratate alte persoane aflate într-o situație similară;
- iar motivul acestui tratament îl constituie o caracteristică concretă a acestora, care se încadrează în categoria „*criteriului protejat*”.

Pentru existența discriminării directe trebuie îndeplinite cumulativ următoarele **condiții**:

- existența unui tratament diferențiat manifestat prin: orice deosebire, excludere, restricție sau preferință;
- existența unui criteriu de discriminare;

- existența unui raport de cauzalitate între criteriul de discriminare și tratamentul diferențiat;
- tratamentul diferențiat trebuie să aibă ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea, folosinței sau exercitării în condiții de egalitate a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a unui drept recunoscut de lege;
- existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile.

Aplicarea principiilor la speță

24. **În fapt**, Colegiul director reține spre analiză faptul că petentul sesizează cu privire la presupusa discriminare la care a fost supus de partea reclamată, acesta reclamând faptul că se consideră discriminat de către instituția la care lucrează deoarece solicitările de mutare între două unități nu i-au fost avizate favorabil din cauza deficitului de personal și a situației operative complexe de la nivelul structurii unde este încadrat, acesta raportând situația la alți ofițeri din cadrul DGPMB cărora li s-au aprobat cererile de mutare.

25. Colegiul director ia act de excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării invocată în procedură de partea reclamată pentru aspecte ce țin de raporturi de muncă ale personalului încadrat în Ministerul Afacerilor Interne, în speță fiind vorba despre nemulțumirile petentului în ceea ce privește soluționarea cererilor de mutare, fiind sesizată o contestare a actelor administrative prin care petentului i s-a refuzat mutarea din cadrul Direcției Generale de Poliție a Municipiului București.

26. **În drept**, coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor OG nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

27. Potrivit dispozițiilor art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, care prevăd „(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției”, Colegiul director urmează a se pronunța cu prioritate asupra excepției invocate în procedură.

28. Astfel, Colegiul director se raportează la solicitările petentului de a se constata că tratamentul aplicat în cazul său este unul discriminatoriu prin nerespectarea dreptului de modificare a raporturilor de serviciu la cerere, avizarea negativă a solicitărilor lui de mutare având un caracter repetitiv desi în raport cu alți ofițeri din cadrul DGPMB, acestora li s-au aprobat cererile de mutare, Colegiul director urmând a analiza cauza prin prisma excepției de necompetență materială a CNCD invocată în procedură.

29. Concret, Colegiul director ia act de faptul că, în prezenta speță se pun în discuție aspectele privind modul de soluționare a situației aflată în atenția părții reclamate în calitate de angajator, aspecte ce intră în sfera instanței de judecată și care exced atribuțiilor CNCD. Se constată, totodată, că petentul a formulat o cerere de chemare în judecată având ca obiect obligarea angajatorului la aprobarea raportelor de mutare din cadrul DGPMB, dosar nr. 869/3/2021 aflat pe rolul Tribunalului București. De asemenea, în prezenta speță se pune în discuție modul de interpretare și aplicare a cadrului legal incident în domeniu, respectiv Legea nr. 360/2002 privind Statutul

polițistului, aspecte ce nu pot face nicidecum obiectul soluționării de către Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării.

30. Având în vedere situația de fapt și în temeiul prevederilor art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, Colegiul director reține că a fost invocată excepția de necompetență a CNCD în ceea ce privește o posibilă faptă de discriminare la care a fost supus petentul, ce ar rezulta din nemulțumirile acestuia în ceea ce privește solicitările sale de mutare la cerere și soluționarea cazului său, pentru aspecte intervenite în cadrul unui contract de muncă din cadrul MAI: „*Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția de necompetență atunci când, în mod vădit, constată că petiția formulată nu este de competența Consiliului, potrivit prevederilor OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, asupra căreia Colegiul director trebuie să se pronunțe cu prioritate.*”

31. De asemenea, Colegiul director reține că excepția de necompetență invocată în procedură a fost pusă în dezbateră petentului, în conformitate cu prevederile art. 30 și următoarele din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor:

”Art. 30 (1) Excepția de vădită necompetență se pune în dezbateră petentului sau a persoanei interesate care sesizează Consiliul, pentru a-și formula punctul de vedere.

(2) Colegiul director acordă un termen petentului sau părții interesate pentru a comunica punctul de vedere.

Art. 31 (1) Consiliul soluționează excepția de vădită necompetență după solicitarea punctului de vedere al petentului sau al părții interesate care a sesizat Consiliul.

(2) Necomunicarea punctului de vedere la termenul acordat nu împiedică soluționarea petiției.

Art. 32 Consiliul soluționează excepția de vădită necompetență prin hotărâre a Colegiului director.”

32. În considerarea incidenței obiectului petiției în câmpul de aplicare al OG nr. 137/2000 republicată, trebuie precizat că jurisdicția exercitată de CNCD este o jurisdicție administrativ – jurisdicțională ce presupune o procedură specială, care se bazează pe principiul independenței organului care emite actul, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare. Actul de soluționare a unui conflict corelativ dispozițiilor OG nr. 137/2000 republicată este emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială (CNCD), iar actul *per se* este susceptibil de a fi atacat în contenciosul administrativ general, sub cenzura instanțelor judecătorești.

33. Caracterul administrativ jurisdicțional al actelor adoptate de Colegiul director al CNCD a fost statuat în nenumărate rânduri de instanțele de contencios administrativ (între altele decizia civilă nr. 1960/15.05.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție). Prin Decizia nr. 1096 din 15 octombrie 2008 și ulterior Decizia nr. 444 din 31 martie 2009 și Decizia nr. 1470 din 10 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că „*C.N.C.D. este un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ – jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse în art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 126 alin. (5), care interzice înființarea de instanțe extraordinare*”. Ca atare, se naște întrebarea legitimă, în ce măsură pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de OG nr. 137/2000 republicată, CNCD poate să constate existența unor situații discriminatorii ce sunt în legătură indisolubilă cu aspecte de interpretare și aplicare a legii și cu activitatea de înfăptuire a

justiției de către instanțele judecătorești, care intră în mod cert în sfera de competență a acestora ori în soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești.

34. Consiliul nu poate analiza condițiile de formă cu privire la aplicarea unei norme juridice, doar instanța de judecată se poate pronunța într-o astfel de speță. Rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării a fost rezumat printr-o hotărâre a Curții Constituționale, în privința constatării existenței unor discriminări în privința unor acte normative și de formulare de recomandări sau sesizări către autoritățile competente pentru a modifica respectivele texte de lege. În practica anterioară, art.20, alin.(3) din OG nr.137/2000 a generat efecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației puterilor în stat, la aceasta contribuind chiar formularea echivocă a dispozițiilor cuprinse în Secțiunea VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000. Pentru aceste motive, Curtea Constituțională a constatat că prevederile art. 20, alin.(3) din OG nr.137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării ar avea competențe să anuleze textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să substituie acest text cu dispoziții cuprinse în alte acte normative. Ca atare, CNCD nu se poate pronunța pe texte de lege și în consecință, nici nu mai poate oferi recomandări în acest sens.

35. În ceea ce privește excepția necompetenței materiale a CNCD, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanțelor judecătorești în opera de înlăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004. Din acest punct de vedere, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate subroga instanțelor de judecată pentru a face aprecieri în legătură cu aspecte ale petiției care decurg din modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, precum și consecințele juridice ce decurg dintr-o asemenea interpretare.

36. Colegiul director se raportează în analiza prezentei cauze la Constituția României, prevederile art. 1 alin. 4: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor: legislativă, executivă și judecătorească în cadrul democrației constituționale”; art. 125 alin. 1, alin. 2 și alin. 3 care statuează că înlăptuirea justiției se face potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți, iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși niciunei directive din partea puterii legislative sau executive. Este important de precizat în acest context și Decizia nr. 322/2001 (publicată în Monitorul Oficial nr. 66/2002), prin care Curtea Constituțională a reținut că: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap. VI, intitulat „Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înlăptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înlăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art. 125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ... În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din

magistrați ..., care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor ... prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...” Astfel, s-ar încălca în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea de către CNCD în atribuțiile legislativului, dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale art. 16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Colegiul director al CNCD reține următoarele:

37. Colegiul director constată că petentul este încadrat în Ministerul Afacerilor Interne din data de 01.08.2010, desfășurându-și activitatea în cadrul Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, Poliția Sectorului 4, Secția 14 Poliție - Biroul Investigații Criminale. El a solicitat în mod repetat mutarea în cadrul IPJ - Olt, pentru care a obținut aprobarea conducerii IPJ- Olt. Din partea reclamatului i s-a comunicat faptul că aceste solicitări nu au fost avizate favorabil din cauza deficitului de personal și a situației operative complexe de la nivelul structurii unde este încadrat, respectiv, Secția 14 Poliție - Biroul Investigații Criminale.

38. Totodată, se ia act de faptul că aspectele invocate în cuprinsul petiției, ce fac referire la partea reclamată, vizează atât nemulțumirile petentului legate de modul în care instituția angajatoare și-a îndeplinit atribuțiile în soluționarea solicitărilor petentului cât și nemulțumirile acestuia în ceea ce privește măsurile dispuse de angajator care, deși în raport cu organizarea activităților desfășurate la acea unitate și de problema deficitului de personal cu care se confrunta, a aprobat cererile de mutare ale altor ofițeri din cadrul DGPMB.

39. Petentul nu a invocat un anumit criteriu pentru fapta sesizată.

Se constată, de altfel, că din cuprinsul petiției nu se înțelege care este criteriul în baza căruia petentul se consideră discriminat în conformitate cu prevederile art. 2, alin (1) din OG nr. 137/2000 și nici nu sunt prezentate situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit din cauza apartenenței persoanelor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior, pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 din OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

40. Se unește excepția de necompetență materială cu fondul cauzei, constatând următoarele:

- petentul nu a invocat un anumit criteriu care ar fi motivat o diferențiere;
- legislația în domeniu nu prevede dreptul polițistului de a fi mutat, ci doar posibilitatea mutării la cerere, una dintre condiții fiind ca unitatea la care lucrează polițistul să-și exprime acordul în acest sens;
- cazul urmează a fi soluționat de instanțele de judecată, fiind înregistrat pe rolul Tribunalului București.

41. Colegiul director al CNCD nu analizează modul de stabilire sui generis a unor drepturi în favoarea unor persoane sau categorii de persoane ori categorii profesionale în mod diferit față de alte persoane ori categorii, precum și nereglementarea de către legiuitor a unor aspecte care țin de statutul unor persoane sau categorii de persoane.

Examinarea soluțiilor legislative alese de legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României revine Curții Constituționale.

42. Colegiul director constată că petiția, așa cum a fost formulată, nu prezintă o situație sub aspectul prevederilor OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, ci o problemă de analiză a aspectelor ce țin de raporturile existente în relațiile de muncă în cadrul MAI, competente în ceea ce privește interpretarea și aplicarea legii fiind instanțele judecătorești

43. În raport de susținerile părților și de înscrisurile depuse la dosar de către părți, Colegiul director constată că nu se întrunesc condițiile necesare pentru a ne afla în situația unei fapte de discriminare, așa cum este prevăzută de prevederile OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare. Colegiul director constată că petentului nu i s-a îngădit accesul la mutarea în cadrul altei unități MAI, rapoartele de mutare avizate negativ având ca motivare asigurarea desfășurării activității și gestionarea fluxului de personal în cadrul acestei unități de poliție.

44. În consecință, Colegiul director admite excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării invocată din oficiu conform art. 28-32 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în M.Of. nr. 348/06.05.2008. Se unește excepția de necompetență materială cu fondul cauzei: nu se întrunesc condițiile necesare pentru a ne afla în situația unei fapte de discriminare, lipsă drept încălcat.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20, alin.2 din OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția de necompetență materială invocată de partea reclamată conform art. 28-32 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, pentru aspectele legate de analizarea răspunsurilor primite din partea unității angajatoare.

2. Nu se întrunesc elementele constitutive ale unei fapte de discriminare. Lipsă drept încălcat.

3. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și a Legii nr. 554/2004, a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședința de deliberări desfășurată în data de 22.06.2022 au fost:

ASZTALOS CSABA FERENC – membru,

DIACONU ADRIAN NICOLAE – membru,

GRAMA HORIA – membru,

MOȚA MARIA – membru,

LAZĂR MARIA – membru,
(mandat încheiat anterior semnării prezentei)

HALLER ISTVAN – membru,
(mandat încheiat anterior semnării prezentei)

POPA CLAUDIA SORINA – membru,

OLTEANU CĂTĂLINA – membru

Redactată și motivată: D.A., L.F. și H.I.

Data redactării: 19.09.2022

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit

prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

